

Irena Šenová

SrDce
Z RABIE NE

Irena Šenová

Srđce
Z RANĚNÉ

Jonathan
LIVINGSTON

Copyright © Irena Šenová, 2023
Cover image pxhere.com
Cover design © Aleš Vašák, 2023

ISBN 978-80-7551-300-7

I. kapitola

Ponurou nocí a ještě více pochmurnou krajinou se trmácel kočár tažený několika koňmi. Jeho kočí se z kozlíku co chvíli zadíval do tmy a s hrůzou v očích poslouchal podivné zvuky. Ruce se mu třásly strachy a stále více poháněl koně. Byla to krajina, kam se i zvěř bála vstoupit, a podivné zkazky kolující o této zemi jeho obavy ještě více přizivovaly.

„Jak dlouho ještě, Arture?“ ozvalo se z nitra kočáru a z okna vykoukla mužská hlava.

„Nemám ani ponětí, pane,“ vykoktal kočí a znovu práskl do koní, „myslím, že bychom už měli být blízko. Řekněte paní, že nemusí mít obav.“

„Vše je v pořádku, paní. Nemusíte mít strach. Artur tvrdí, že již zanedlouho budeme u cíle,“ usmál se muž na jednu z žen sedících proti němu.

Ta jen lehce přikývla a zadívala se z okna. Po zádech jí přešel mráz. Za nic na světě, si nechtěla přiznat, že má strach, ale měla. Převeliký.

Její otec, baron Lyndwood, ji prodal jako kus nábytku. Domluvil její sňatek s mužem, kterého ještě neviděla. Stále víc pochybovala, že by si něco podobného kdy přála. Nikdy o něm neslyšela nic dobrého. O jeho zemi a o jeho vládě kolovaly podivné zprávy. Zvěsti o zemi, kde ani slunce strachy nevychází, kam se zvěř bojí vstoupit a kde tma a strach obcházejí vesnice. Zkazky o králi, jejím budoucím muži, byly děsivé. Nikdo ho nikdy nespatriil. A ti, kteří ho jen koutkem oka zahlédli, hrůzou oněměli.

„Slyšela jsem, že je hrůzný, děsivý a nesmrtelný, Eliso,“ zašeptala dívka sedící vedle ní a vytrhla ji tak z jejích myšlenek.

„Mám o tebe strach. Pověsti o něm říkají, že si každých sto let vybírá nevěstu. Nevěstu, která se nikdy nemá dočkat prvního roku manželství.“

„Nemůžeš věřit všemu, co slyšíš, Amélie,“ usmála se Elisa na svou služebnou. Na svou jedinou přítelkyni, kterou znala již od dětství. I jejího muže Gabriela. Byla ráda, že alespoň oni ji nenechali svému osudu a neopustili ji.

Hlavou jí proběhla vzpomínka na ten den, kdy její otec, drže v ruce list, ji s klidným srdcem sdělil tu novinu.

„Pán a král z Coldwellu mne žádá o tvou ruku, Eliso. A já mu ji slíbil. Jeho posel přinesl tu zprávu. Musí to tak být, jinak nezabráním našemu úpadku.“

Po tváři jí skanula slza, ač se tak moc snažila být silná.

„Neměj obavy. Jsme s tebou,“ stiskla jí ruku Amélie, „třeba ty zvěsti neříkají pravdu. Třeba není pravdou, že se projíždí po nocích na svém dábelském oři a každého, kdo se mu zprotiví, odstraní ze světa. Nemůže to tak být.“ Hovořila tiše, ale její poslední slova již Elisa nevnímala. Vyklonila se z okna a rozbušilo se jí srdce. Temný hrad se tyčil na kopci před nimi. Obestřený mlhou se v měsíčním světle zdál být ještě děsivější, než si dokázala kdy představit. Tísňivá skličující krajina a chlad, který ji obklopoval, ji rozbušily srdce.

„Jsme u cíle, paní,“ ozvalo se z kozlíku, sotva se kočár zastavil.

Najednou dostala strach. A když Artur otevřel dveře kočáru a ustoupil stranou, roztrásla se jí kolena.

„Jste doma, paní,“ řekl, a to zjištění jí projelo jako nůž až do srdce.

2. kapitola

„Bude se podávat večere, pane,“ ozvalo se ode dveří a muž stojící u okna, aniž by se otočil, jen němě přikývl.

„Děkuji ti, Marto. Udělali jste vše, jak jsem vám nařídil?“

„Ano, pane. Uvedli jsme slečnu Elisu Lyndwoodovou do její komnaty a její služebnou do pokoje na konci chodby.“

Muž opět jen pokynul hlavou a znovu se zadíval z okna do dále. Chvilí to vypadalo, že si snad ani neuvědomuje, že není v pokoji sám a že se jeho služebná stále nemá k odchodu.

„Ještě něco, Marto?“ řekl po několika dlouhých vteřinách a konečně se podíval na ženu postávající u dveří.

Byla to starší dáma prošedivělých vlasů, bodré postavy a přívětivého obličejce. Byla to jeho služka, kuchařka, a vlastně i jeho chůva. Ona jediná si mohla ke svému králi dovolit to, co by se nikdy nikdo neodvážil. A byla si toho moc dobře vědoma. Však ho znala od narození. Znala ho celá staletí. A jen ona, a několik málo dalších lidí, věděla celou pravdu o osudu a trýzni jejich krále.

„Zdá..., zdá se..., že se jí tu líbí,“ zašeptala, jako by věděla, na co její pán myslí. „Je jiná. Je jiná než všechny ostatní,“ dodala po chvíli. A v její tváři se objevil náznak soucitu. „Nikdy to dosud nebyla ta pravá, pane. Ovšem..., tahle je jiná. Cítím to.“

„Uvidíme,“ pronesl zamýšleně a jeho blankytně modré oči zajiskřily.

Martha měla pravdu. Jako obvykle. Měl pocit, že mu snad jeho chůva dokáže číst i myšlenky. Vlastně kromě ní, jejího muže, majordoma Edvarda, a lovcího a stájníka Matyáše nikoho neměl. Oni jeho utrpení sledovali a snášeli s ním po celá staletí.

Unaveně si povzdechl a zavřel oči. Kolikrát si již sám přál vysvobození z té trýzně a trápení? Kolikrát si přál najít usmíření v náruči smrti? Nesčetněkrát. Nebylo mu dáno. Byl král této zpropadené země, a jen jeho tvrdá ruka, nesmlouvavost a síla dokázaly udržet jeho poddané v jakési rovnováze a poslušnosti.

Země, kde slunce zapadlo před mnoha staletími a na jeho první paprsek se čeká již tak dlouho. Na sluneční paprsek, který dokáže rozsvítit jen ona.

Tak dlouho čeká na tu pravou. Na ženu, která dokáže dožít svého prvního roku jejich manželství. Ještě žádné se to nikdy nepodařilo. Ještě žádná z těch mnoha a mnoha dívek, které skončily v jeho náruči, se nedožila dalšího rána.

Hlavou mu probleskla tvář jeho budoucí manželky. Sledoval její příjezd z povzdáli. Srdce se mu rázem rozbušilo při té vzpomínce. Ještě nikdy nic takového necítil. Ještě nikdy se mu nestalo, aby se mu srdce rozbušilo tak, že pomalu zapomněl dýchat. Byla krásná, křehká, a tak zranitelná. A přesto cítil, že je silná duchem. Tak moc, až ho to překvapilo.

„Uveď hosty do hodovního sálu, Marto. Přeji si, aby jí nic nechybělo. Chci, aby se tu cítila..., jako doma,“ dodal po několika vteřinách a opět se otočil k oknu. „Kostky jsou vrženy,“ zašeptal do ticha pokoje poté, co se za Martou zavřely dveře.

A byla to pravda. Nemá cenu to odkládat. Nemá žádného významu prodlužovat jeho trápení.

3. kapitola

Elisa pobídla koně a tryskem se rozjela mezi stromy. Byla na hradě Coldwell již týden a ani jednou nespatriila svého budoucího muže. Zdálo se jí to podivné.

Ani jednou s ní nepovečeřel, ani neobědval. Nepřišel za ní. Nesnažil se ji vyhledat, a ona na něj přitom byla tak zvědavá. A musela si přiznat, že čím dál tím víc. Je pravda, nescházelo jí zde nic. Služebnictvo by se pro ni rozkrájelo a vyslovila-li nějaké přání, vše bylo splněno.

„Pán si přeje, abyste se tu cítila jako doma, paní.“ To byla obvyklá odpověď, kdykoliv poděkovala za něco, co jí jenom před chvílí vytanulo na mysli. I dnešní jízda na koni bylo jejím přáním. Milovala to. A i když se to lovcímu Matyášovi moc nelíbilo, nakonec svolil.

„Nesmíte jezdit moc daleko. Jen k pomeznímu kameni, paní. Vzkazuje vám to náš pán,“ řekl jí těsně před tím, než vyjela.

„A proč mi to neřekne sám?!“ vyhrkla na překvapeného stájníka a pobídla koně. Vůbec se jí nelíbilo pánovo chování. A její zvědavost s každým dnem rostla víc a více. Tak moc chtěla spatřit jeho tvář. Však zkazky o něm vyprávěly ledacos. Za pár dní má se státi jeho ženou a ona ještě ani neví, jak vypadá muž, který si dělá právo na její panenství.

„Stát!“ ozval se výkřik a několik metrů před ní zjevila se trojice podivných mužů. Mířili na ni kušemi a jejich zjev vypovídá o tom, že není radno si s nimi zahrávat.

Elisa přitáhla otěže plašícího se koně, ale nemajíc dost sil jej udržet, vymrštil ji ze sedla na zem.

„Co..., co chcete?!“ vydechla, když se posadila a všimla si, jak se k ní muži blíží.

Šel z nich strach a ani jeden z nich nevypadal, že by měl dobrého úmyslu. Byli to banditi. Lapkové číhající na svou kořist u cest vedoucích z města.

„Myslím, že je to nejlepší úlovek za poslední dobu,“ usmál se jeden z nich a změřil ji pohledem. Jeho protivný smích se rozléhal lesem jako ozvěna. „Půjdeš s námi!“ zavrčel a vrhl se na ni. Několika zkušenými pohyby svázal její ruce, a když Elisa zavolala o pomoc, mocně ji udeřil.

„Pomoc!“ vykřikla Elisa ještě jednou a vzápětí ji znovu tvrdá ruka lapkova udeřila do tváře.

Z očí se jí začaly kutálet slzy. Měla poslechnout. Měla dodržet zákaz svého budoucího muže a nepouštět se za pomezí kámen. Najednou tvrdě dopadla na zem. Muž, který ji nesl na zádech, padl k zemi jako pytel brambor. Následující události se děly se velmi rychle. S obavami v očích se dívala, jak zpoza stromů vystoupil jezdec na koni. Natáhl kuši a dalšími dvěma šípy zasáhl prchající lapky.

Elisa se přikrčila k zemi a rozbušilo se jí srdce. Její svázané ruce nedovolily se hnouti z místa. Dívala se, jak se k ní muž na koni pomalu přibližuje. Zastavil nad ní a jí se roztrásla kolena. Byl zvláštní. Oblečen v černý šat a klobouk. A jeho tvář halil černý šátek. Jediné, co mohla spatřit, byly jeho blankytně modré oči, které se na ni rozzlobeně dívaly.

4. kapitola

„Děkuji vám, pane,“ zašeptala Elisa. Pokusila se pohnout, ale pouta jí to nedovolovala.

Muž na koni si ji prohlížel planoucím pohledem, ale neřekl nic. Mlčel. Jen jeho oči jí říkaly, že se na něco zlobí.

„Můžete mi pomoci, prosím?“ Pokusila se o úsměv, ale do smíchu jí zcela jistě nebylo. Byla z něj nervózní a podrážděná.

Konečně seskočil z koně a Elise se rozbušilo srdce. Byl vysoký a urostlý. Z pod černého klobouku vykukovaly černé vlasy, a ty jeho oči. Elisa zjistila, že ho fascinovaně sleduje. Tak jasně modré oči ještě nikdy neviděla. Bylo to až magické.

Sáhl pod sedlo, vytáhl dlouhý nůž a přeřízl její pouta.

„Jste volná,“ pronesl do ticha a podal jí ruku.

Váhavě mu do dlaně vložila tu svou. Když ji stiskl, jako by jí projel elektrický proud. Takový pocit ještě nikdy nezažila. Ne, že by zrovna ona měla velkou zkušenost s muži. Ne, že by se jí někdy nějaký dotkl, ale přesto poznala, že to je výjimečné.

„Kdo jste?“ vykoktala a snažila se nějak zakrýt fakt, že zčervenala jako rajske jablko.

„To není důležité. Spíš by mě zajímalo, co tu pohledáváte?“ zamračil se na ni a mírně povytáhl obočí.

„Já jen..., ráda bych věděla, komu mám poděkovat za svou záchranu,“ zkusila to znovu.

Ale muž jen přimhouřil oči, a pak bez jediného slova nasedl na koně.

„Jednou mě sama pojmenuješ,“ řekl místo odpovědi. Sehnul se a vysadil si ji před sebe. „A toho dne se děsím.“

„Co..., co tím máte na mysli, pane? A nemohl byste sejmout šátek?“ polkla hlasitě. Cítila teplo jeho těla. Nikdy nebyla tak

blízko žádnému muži. A nikdy ani necítila takové rozpaky jako teď. I přes šátek na obličeji poznala, že se muž usmívá.

„Co tím mám na mysli? Sama jednou poznáš,“ pronesl po několika dlouhých vteřinách. „A co děláš tady? Víš přece, že za pomezí kámen je zakázáno se vydávat osamoceně?!“

Elisa automaticky přikývla. Byla si vědoma své chyby. Lovčí Matyáš ji důrazně upozornil, že si to pán nepřeje. Zamračila se při té vzpomínce. Stále nechápala, proč se jí ještě nepředstavil. Proč ji nechává tak tápat v jejích představách. A musela přiznat, že ty představy byly všelijaké.

„Ano. Víم to. Zakázal to můj budoucí...“ odmlčela se a sklopila zrak. Modř jeho očí ji propalovala až na dno její duše.

„Tvůj budoucí manžel?“ řekl po chvíli ticha, „a proč tedy neposlechněš jeho příkazů. Jistě proto měl nějaký důvod.“

„Tak proč mi to neřekl sám?“ vyprskla Elisa. Nahromaděný vztek v ní vzkypěl a nedokázala se ovládnout. Ta nevědomost byla horší než cokoli jiného. Dlouhé dny a noci čekání na odpověď jí přišly nesnesitelné. Ano. Byla zvědavá. Byla sakra zvědavá na to, jak vypadá muž, který ji jednou sevře ve svém náručí.

„Už více jak týden čekám, že ho spatřím. Celý týden čekám, že mne přijde pozdravit. Představuji si, jak vypadá. Je mladý? Krásný? Celý týden mne sužují představy a sny...“ zarazila se. Najednou si uvědomila svoji prostořekost. Zčervenala a sklopila zrak.

Díval se na ni a bylo vidět, že se celkem dobře baví. „Tak ty bys chtěla vidět, jak vypadá tvůj budoucí manžel?“ zašeptal a nadzdvihl její bradu prstem v černé kožené rukavici. Přešel zamýšleně palcem po její tváři. „Nemusíš se stydět za své představy. Jak rád bych byl jejich součástí,“ vydechl.

A Elise projela myslí vzpomínka na poslední sen. Neubráníla se tomu, aby její tvář opět polil ruměnec. Však v té představě se s ní její muž miloval. A byl krásný. Statný.

„Já..., jak víte?“ vykoktala nesměle. Přece nemůže vědět, po čem touží. Nemůže znát její sny a představy.

„Jak vím, o čem sníš? Po čem prahne tvá mysl a tvé tělo?“ usmál se a ještě jednou ji pohladil po tváři. „Tak moc bych si přál, aby tvé sny byly skutečností,“ řekl a pak pobídl svého koně.

5. kapitola

„Nemůžu na něj přestat myslet, Amélie,“ řekla Elisa a posadila se na lavičku v zahradě.

Uběhly další dva dny od chvíle, kdy ji tajemný muž zachránil před něčím ještě horším, než byla smrt. Od chvíle, kdy ji bez jediného slova vysadil na nádvoří a odjel, myslela jen na něj. Na jeho oči. Na horko jeho těla. Byl tak zvláštní a tajemný. Myslela na něj dnem i nocí. Hříšné sny, které jí nedaly spát, a nekonečné představy ji zcela vyčerpávaly.

„Jistě se ještě objeví, paní,“ zašeptala Amélie a usedla vedle ní.

„Když jsme samy, říkej mi Eliso, Amélie. Již jsem tě o to několikrát prosila,“ odvětila zamyšleně a zavřela oči. A jen co to udělala, spatřila svého zachránce. „Bože! Asi zešílím, Amélie. Kdo je to? Byl tak zvláštní a tajemný. Nedokážu myslet na nic jiného než na něj.“

„Ale..., není to dobré, zamilovat se zrovna teď...,“ zašeptala Amélie. Stiskla jí ruku a zúčastněně se na ni usmála, „zrovna teď. Před svatbou.“

„Zamilovat?“ vykřikla Elisa překvapeně, „jsem jen zvědavá. A vděčná. A chtěla bych mu poděkovat. Jen..., ještě jednou ho vidět, Amélie. Ty oči...“ Přikryla si tvář dlaněmi.

Přece se nemůže zamilovat po jednom jediném setkání. Přece nemůže cítit touhu k muži, kterého ani nezná. Nebo ano? Je to jen nezkušenost, nebo má Amélie pravdu?

„Jaké to je, Amélie. Jaké je, když se miluješ s mužem?“ vypadlo z ní, a přitom upřela zrak na svou přítelkyni. Její otázka, byť se zdála nesmyslná v tuto chvíli, vycházela z jejího podvědomí. Z jejího nitra. Z její touhy, která se promítala do jejích

snů. „Jaké to je, když si tě muž vezme? Když do tebe vstoupí? Cítíš bolest, nebo uspokojení? Slyšela jsem..., že ta bolest je nesnesitelná.“

„To není pravda, paní Eliso. Je to nádherné. Když ho miluješ, nic se tomu nevyrovná,“ usmála se Amélie a zadívala se směrem k domu. „Musím jít. Martha mě volá, ale ráda vás příště zasvětim. Jen věřte, že když vás bude milovat, bude to něco překrásného.“

Elisa se chvíli dívala, jak její služka zmizela v domě, a pak zavřela oči. Amélie měla pravdu. Zamilovala se snad do svého zachránce?

„Neotáčej se,“ ozvalo se za ní najednou.

Celá se rozklepala, a srdce měla naráz až v krku. Poznala ho po hlase. Byl to on.

„Jak..., jak dlouho jste tu?“ vypravila ze sebe. Představa, že by slyšel vše, co si zde vyprávěly, jí naháněla mdloby.

„Dost dlouho na to, abych věděl, po čem prahne tvoje podvědomí.“

„A víte, pane, že je neslušné poslouchat cizí hovory?“ zčervenala. Najednou by se neotočila, ani nepodívala do jeho očí za nic na světě.

„Vím a omlouvám se. Ale nemohl jsem si pomoci,“ vytušila v jeho hlase náznak pobavení, „nicméně, nelituji toho.“

Elisa se ošila a nervózně poposedla. Tak moc ho chtěla znovu vidět, a přitom se tak moc v této chvíli styděla.

„Přisednete?“ vypravila ze sebe nakonec rozechvěle. Na malý moment měla pocit, že již odešel.

„To nemohu,“ ozvalo se po několika dlouhých vteřinách.

„Proč?“

„Protože bych udělal něco, na co nejsi ještě připravená. A pak..., neměla bys teď spíše myslet na svého budoucího muže?“

Elisa pevně stiskla čelisti. Jeho poznámka ji zcela rozhodila. Jak může myslet na někoho, koho ani nezná?

„Však ho ani neznám! Vyhýbá se mi. Nechce se mnou mluvit. Nechce mě. A zřejmě po mně ani netouží, jinak...“ Vyprskla rozčileně a pak se zarazila, když si uvědomila, co vyslovila.

„Ach, jak moc se mýlíš, Eliso!“

6. kapitola

„Nechutná vám, paní?“ ozvalo se jako by zdáli.

Elisa sebou trhla. Teprve nyní si uvědomila, že již notnou chvíli sedí nad talířem a nepřítomně se nimrá v jídle.

„Ne, je to vynikající, Marto,“ odvětila, ale její výraz tomu nenasvědčoval.

„A máte jiné přání?“ zkusila to Martha znovu, vida jejího nešťastného výrazu.

„To je v pořádku, já jen...“ Nahlas polkla. Cítila se tak sama. Opuštěná. Ještě ani jednou s ní její budoucí muž nepoobědval. Nepovečeřel. Nepozdravil ji. A ještě k tomu stále nedokázala přestat myslet na onoho záhadného muže.

„Kdy spatřím tvého pána, Marto? Proč se mi ještě nepředstavil?“ zašeptala a upřela zrak na překvapenou služku.

„Chybí vám něco, paní?“ řekla místo odpovědi Martha. Samozřejmě věděla, co Elisu trápí a rmoutí, ale ona nebyla té moci dát jí rozhřešení. „Přijde čas, paní. Nespěchejte. Věřte, že pán ví, co dělá.“ řekla zamyšleně a jala se sklízet nádobí ze stolu.

Chápala svého krále. Tentokrát si chtěl být jistý. Nechtěl nechat nic náhodě. Vlastně ho ještě nikdy neviděla chovat se tak, jak se choval. I slepý by poznal, že si dívku zamiloval od prvního okamžiku.

„A řekni mi tedy..., ty znáš onoho záhadného muže, který mě tehdy v lese zachránil?“ vydechla Elisa. Chytla Martu za ruku a tázavě se na ni podívala. Jestli někdo ví, kdo je onen muž, tak jedině ona. Byla o tom přesvědčená. „Řekni mi, prosím, kdo je to, Marto.“

Kuchařčiny ruce se zastavily v pohybu. Vlastně tu otázku čekala dlouho. Již od chvíle, kdy ji pán zde vysadil. A pak poté,

kdy s ní mluvil v zahradě. Od té doby chodila paní jako ve snách. Všimla si toho ona i všichni ostatní.

„Proč to chcete vědět, paní? Okouzлил vás onen muž?“ zkusila to. Věděla, že je pán poslouchá.

„Já..., totiž...“ Elisa zčervenala a na moment zavřela oči. Samozřejmě, že ji okouzлил. Myslela jen na něj a nedokázala ho vyhnat z hlavy. „Je to hřích?“ špitla po chvíli, „nedokážu na něj přestat myslet, Marto. Je..., je to hřích, když myslím jen na něj, místo na svého budoucího muže?“ Po tváři jí stekla slza. Již to nedokázala skrývat. Dny ubíhaly a v její samotě a zoufalství, byly vzpomínky na něj to jediné, co jí přinášelo potěšení a úlevu. „Je to hřích, když člověk cítí v srdci lásku?“

„Není to hřích, paní,“ usmála se Martha a stiskla její ruku. „A jestli cítíte lásku k onomu muži...,“ na moment se odmlčela ve snaze najít správná slova útěchy, „můžete milovat někoho, koho ani pořádně neznáte? Můžete milovat muže, jehož podobu je vám tajemstvím?“

„Nemám žádných zkušeností s muži, Marto. To je pravdou, ale..., nejsem hloupá. Nikdy jsem necítila něco takového, jako nyní. A cožpak není pravdou, že se žena snadno zamiluje do slov a činů? Že dívky čtouce v knihách, zamilují se snadno do svého hrdiny a jen pouhá jejich představa jim stačí?“ Elisa polkla slzu a opětovala Martin stisk ruky. Vyskočila ze židle a rozeběhla se ke dveřím.

„Nemám právo vám cokoliv říkat, pane, ale měl byste jít za ní,“ řekla Martha do ticha, když Elisa zmizela.

„Já vím,“ ozvalo se ode dveří z druhého konce místnosti, „a je hřích, když někdo takový, jako jsem já, cítí totéž k tak nádherné a křehké bytosti?“